

<i>Sygn. akt</i>	<i>II AKa 45/15</i>
------------------	---------------------

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ			
		Dnia	25 czerwca 2015 r.
<i>Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie</i>			
w składzie:			
	Przewodniczący:	<i>SSA Piotr Moskwa</i>	
	Sędziowie:	<i>SSA Stanisław Sielski SSO del. Robert Pelewicz (spr.)</i>	
	Protokolant:	st. sekr. sądowy	Anna Łuksik
przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie			
- Stanisława Rokity			

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2015 r.

sprawy **K. W.** oskarżonego z art.193 k.k. oraz
o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 2 k.k.
w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz w zw. z art. 12 k.k., z art. 279 § 1 k.k. w zw.
z art. 91 § 1 k.k., z art. 278§ 1 k.k. w zw. z art. 91§ 1 k.k.,

A. J. (1) oskarżonego z art. 193 k.k. oraz o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 2
k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 12 k.k., z art. 279 § 1 k.k.

w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

S. J. oskarżonego z art. 193 k.k. oraz o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 12 k.k., z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 276 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku S. K.

z dnia 18 lutego 2015 r., sygn. akt II K 34/14

I. **u t r z y m u j e** w mocy zaskarżony wyrok, **u z n a j a c** apelacje obrońców oskarżonych za oczywiście bezzasadne,

II. **z a s ą d z a** od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. P. - Kancelaria Adwokacka w L., adw. J. K. – Kancelaria Adwokacka w L., adw. D. D. – Kancelaria Adwokacka w L. kwoty po 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) tytułem wynagrodzenia obrońców z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. **z a s ą d z a** od oskarżonych K. W., A. J. (1)

i S. J. solidarnie na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. S. i K. S. (1) kwoty po 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym,

IV. **z w a l n i a** oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a poniesionymi w tym zakresie wydatkami **o b c i ą ż a** nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt. II AKa 45/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 czerwca 2015 r.

K. W. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 26 lutego 2014 r. około godz. 19:00 w C.,

woj. (...) działając czynem ciągłym wspólnie

i w porozumieniu z A. J. (1) i S. J., w celu dokonania zaboru mienia na szkodę M. i K. S. (1), wdarł się do budynku mieszkalnego w/w. uprzednio maskując twarz, po czym działając wspólnie z S. J. zaatakował K. S. (1) uderzając go krzesłem, podczas gdy w tym samym czasie A. J. (1) zadawał M. S. uderzenia metalowym kluczem w głowę, okolice klatki piersiowej, brzuch i uderzył kluczem

w głowę K. S. (1), narażając pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk, a w wyniku czego M. S. (1) doznała rany tłuczonoj głowy, stłuczenia przedramienia z obrzękiem

i podbiegnięciem krwawym oraz ogólnych potłuczeń natomiast K. S. (1) doznał urazu głowy z raną cięto- tłuczonoj czoła, złamaniem kości czołowej i oczodołu prawego, stłuczeniem płata czołowego prawego oraz ogólnych stłuczeń co naruszało czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7-miu trwający - jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na opór stawiany przez pokrzywdzonych i w obawie przed rozpoznaniem uciekli z ich domu,

tj. o przestępstwo z art.193 k.k. oraz o przestępstwo z art. 13 § 1

k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

oraz w zw. z art. 12 k.k.;

II. w okresie lutego 2014 roku na terenie województwa (...) działając w krótkich odstępach czasu dokonywał kradzieży z włamaniami na szkodę szeregu osób, a to :

- w nocy z 19/20 lutego 2014 r. w R. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z S. J. poprzez wyłamanie kłódki w kracie zewnętrznej i wyważenie drzwi wejściowych do sklepu (...) włamali się do jego wnętrza skąd zabrali w celu przywłaszczenia szufladę kasy fiskalnej z zawartością gotówki 1 000 zł, wyroby tytoniowe tj. papierosy różnych marek na łączną kwotę 2 100 zł- czym działali na szkodę D. T.,
- w nocy z 6/7 lutego 2014 r. w T. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. D., S. J. i M. J. dokonał włamania do sklepu spożywczo - przemysłowego, w ten sposób, że po uprzednim zerwaniu przy użyciu nieustalonego narzędzia dwóch kłódek oraz zamka typu łucznicz zabezpieczających drzwi wejściowe od strony zaplecza weszli do wnętrza sklepu skąd dokonali kradzieży alkoholi różnych gatunków oraz około 300 paczek papierosów różnych marek, wędlin, chipsów oraz pieniędzy w kwocie ok. 1300 zł na łączną kwotę 5 908,70 zł -czym działali na szkodę I. B.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

III. w okresie stycznia i lutego 2014 roku w S. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w podobny sposób dokonał kradzieży mienia, a to:

- bliżej nieustalonego dnia lutego 2014r. w S. woj. (...) na ul. (...) z terenu posesji nr (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. D. i M. J. dokonał kradzieży 4 kompletnych kół aluminiowych wraz z oponami o wartości 2500 zł- czym działał na szkodę B. K. (1),
- bliżej nieustalonego dnia w okresie od 1 do 10 lutego 2014 roku w S. woj. (...) z terenu firmy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. J. dokonał kradzieży 6 sztuk felg aluminiowych łącznej wartości ok. 700 złotych czym działał na szkodę B. K. (2),
- bliżej nieustalonego dnia w okresie od połowy stycznia 2014 roku do początku lutego 2014 roku w S. woj. (...) na ulicy (...) z terenu firmy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. J. dokonał kradzieży około 20 sztuk akumulatorów o łącznej wartości ok. 1000 złotych czym działał na szkodę M. F.,

tj. o przestępstwo z art. 278§ 1 k.k. w zw. z art. 91§ 1 k.k.;

A. J. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 26 lutego 2014 r., około godz. 19:00 w C., pow. (...), działając czynem ciągłym wspólnie i w porozumieniu z S. J. i K. W., w celu dokonania zaboru mienia na szkodę M. i K. S. (1), wdarł się do budynku mieszkalnego w/w. uprzednio maskując twarz, po czym zaatakował M. S. uderzając ją metalowym kluczem w głowę, okolice klatki piersiowej, brzuch podczas gdy w tym samym czasie S. J. i K. W. atakowali K. S. (1) , po czym uderzył kluczem w głowę K. S. (1) narażając w ten sposób pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156§ 1 kk, a w wyniku czego M. S. (1) doznała rany tłuczonej głowy , stłuczenia przedramienia z obrzękiem i podbiegnięciem krwawym oraz ogólnych potłuczeń natomiast K. S. (1) doznał urazu głowy z raną cięto- tłuczoną czoła, złamaniem kości czołowej i oczodołu prawego, stłuczeniem płata czołowego prawego oraz ogólnych stłuczeń co naruszało czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7-miu - jednakże zamierzonego celu zaboru mienia nie osiągnęli z uwagi na opór stawiany przez pokrzywdzonych i w obawie przed rozpoznaniem uciekli z ich domu - przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne, a to będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem łącznym S. K. sygn. akt II K 33/10 z dnia 21.12.2010 r., którym objęto wyroki skazujące za przestępstwa

z art. 279§ 1 kk i 158§ 1 kk i wymierzono kary łączne :10 miesięcy pozbawienia wolności i 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności ,które odbywał w okresach od 06.11.2010 r. do 10.09.2013 r. oraz do dnia 30.12.2012 z zaliczeniem od 17.06.2010,

tj. o przestępstwo z art. 193 k.k. oraz o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 2 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 12 k.k.;

II. w okresie od 13 listopada 2013 roku do 17 stycznia 2014 roku na terenie pow. (...) działając w krótkich odstępach czasu dokonał kradzieży z włamaniem a to :

- w nocy z 13/14 listopada 2013 r. w B. pow. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z S. J. dokonał kradzieży z włamaniem do nowo budowanego budynku mieszkalnego w ten sposób, że po uprzednim wybiciu podwójnej szyby w oknie przez powstały otwór weszli do wnętrza budynku skąd dokonali kradzieży materiałów budowlanych, narzędzi budowlanych, pompy do wody, kluczy, ubrań roboczych, papierów ściernych, wałków malarskich o łącznej wartości ok. 6 000 zł, czym działali na szkodę J. S. i M. S. (2),
- w nocy z 16/17 stycznia 2014 r. w W. pow. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. J. i S. J. z terenu posesji nr (...) przy użyciu oryginalnych kluczy włamali się do samochodu marki H. (...) nr rej. (...) wartości 5 000 zł a następnie dokonali jego kradzieży czym działali na szkodę J. H. przy czym czynu tego dopuścił się
w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne a to będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem łącznym S. K. sygn. akt II K 33/10 z dnia 21.12.2010 r., którym objęto wyroki skazujące za przestępstwa z art. 279§ 1 kk i 158§ 1 kk i wymierzono kary łączne: 10 miesięcy pozbawienia wolności i 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności ,które odbywał w okresach od 06.11.2010 r. do 10.09.2013 r. oraz do dnia 30.12.2012 z zaliczeniem od 17.06.2010,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk;

III. w nocy z 13/14 listopada 2013 r. w W. pow. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z S. J. wykorzystując otwarte drzwi oraz pozostawione kluczyki w stacyjce samochodu marki H. (...) nr rej. (...) wartości 5 000 zł dokonali jego krótkotrwałego użycia a następnie porzucili w stanie uszkodzonym czym działali na szkodę J. H., - przy czym czynu tego dopuścił się

w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne a to będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w K. sygn. akt II K 33/10 z dnia 21.12.2010 r., którym objęto wyroki skazujące za przestępstwa z art. 279§ 1 kk i 158§ 1 kk i wymierzono kary łączne :10 miesięcy pozbawienia wolności i 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które odbywał w okresach od 06.11.2010 r. do 10.09.2013 r. oraz do dnia 30.12.2012 z zaliczeniem od 17.06.2010,

tj. o przestępstwo z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

IV. w nocy z 25/26 lutego 2014 roku w Ś. woj. (...)

z prywatnej posesji zabrał w celu przywłaszczenia pojazd ma-ki R. (...) o nr. rej. (...) wartości ok. 30 000 złotych a następnie z jego wnętrza dokonał kradzieży radia samochodowego, dalmierza , dwóch ładowarek telefonicznych dwóch uchwytów na telefony komórkowe o łącznej wartości ok. 1400 złotych czym działał na szkodę W. B. - przy czym czynu tego dopuścił się

w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne a to będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego

w K. sygn. akt II K 33/10 z dnia 21.12.2010 r., którym objęto wyroki skazujące za przestępstwa z art. 279§ 1 kk i 158§ 1 kk i wymierzono kary łączne :10 miesięcy pozbawienia wolności i 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które odbywał w okresach od 06.11.2010 r. do 10.09.2013 r. oraz do dnia 30.12.2012 z zaliczeniem od 17.06.2010,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

S. J. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 26 lutego 2014 r. około godz. 19:00 w C., woj. (...) działając czynem ciągłym wspólnie i w porozumieniu z A. J. (1) i K. W., w celu dokonania zaboru mienia na szkodę M. i K. S. (1), wdarł się do budynku mieszkalnego w/w. uprzednio maskując twarz, po czym działając wspólnie z S. J. zaatakował K. S. (1) uderzając go krzesłem podczas gdy w tym samym czasie A. J. (1) zadawał M. S. uderzenia metalowym kluczem w głowę, okolice klatki piersiowej, brzuch i uderzył kluczem w głowę K. S. (1) narażając pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego

w art. 156§ 1 kk ,a w wyniku czego M. S. (1) doznała rany tłuczonyj głowy, stłuczenia przedramienia z obrzękiem i podbiegnięciem krwawym oraz ogólnych potłuczeń natomiast K. S. (1) doznał urazu głowy z raną cięto- tłuczoną czoła, złamaniem kości czołowej i oczodołu prawego, stłuczeniem płata czołowego prawego oraz ogólnych stłuczeń co naruszało czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7-miu - jednakże zamierzonego celu zaboru mienia nie osiągnęli z uwagi na opór stawiany przez pokrzywdzonych i w obawie przed rozpoznaniem uciekli z ich domu - przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne a to będąc uprzednio skazany wyrokiem łącznym S. K. sygn. akt II K 28/10 , którym objęto wyroki skazujące za przest. z art. 279§ 1kk i 289§ 2 kk

i wymierzono karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności którą odbywał w okresie od 13.01.2011 r. do 15.11.2012 r.,

tj. o przestępstwo z art. 193 k.k. oraz o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 158§ 2 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 12 k.k.;

II. w okresie od 13 listopada 2013 do 20 lutego 2014 roku na terenie województwa (...) działając w krótkich odstępach czasu dokonywał kradzieży z włamaniami na szkodę szeregu osób, a to :

- w nocy z 13 /14 listopada 2013 r. Bykowcach pow. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. J. (1) dokonali kradzieży z włamaniem do nowo budowanego budynku mieszkalnego w ten sposób, że po uprzednim wybiciu podwójnej szyby w oknie przez powstały otwór weszli do wnętrza budynku skąd dokonali kradzieży materiałów budowlanych, narzędzi budowlanych, pompy do wody, kluczy, ubrań roboczych, papierów ściernych, wałków malarskich,
o łącznej wartości ok. 6 000 zł ,czym działali na szkodę J. S. i M. S. (2),
- w nocy z 16 /17 stycznia 2014 r. w W. pow. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. J. i A. J. (1) z terenu posesji nr (...) przy użyciu oryginalnych kluczy włamali się do samochodu marki H. (...) nr rej. (...) wartości 5 000 zł a następnie dokonali kradzieży tego pojazdu czym działali na szkodę J. H.,
- w nocy z 6/7 lutego 2014 r. w T. pow. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. D. , K. W. i M. J. dokonali włamania do sklepu spożywczo - przemysłowego, w ten sposób, że po uprzednim zerwaniu przy użyciu nieustalonego narzędzia dwóch kłódek oraz zamka typu łucznicz zabezpieczających drzwi wejściowe od strony zaplecza weszli do wnętrza sklepu skąd dokonali kradzieży alkoholi różnych gatunków oraz około 300 paczek papierosów różnych marek, wędlin, chipsów oraz pieniędzy w kwocie ok. 1300 zł na ogólną sumę wynoszącą około 5 908,70 zł czym działali na szkodę I. B.,
- w nocy z 19/20 lutego 2014 r. w R. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. W. poprzez wyłamanie kłódki w kracie zewnętrznej i wyważenie drzwi wejściowych do sklepu (...) weszli do jego wnętrza skąd zabrali w celu przywłaszczenia szufladę kasy fiskalnej z zawartością gotówki 1 000 zł, wyroby tytoniowe tj. papierosy różnych marek na łączną kwotę 2 100 zł czym działali na szkodę D. T.,

przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu kary co najmniej

6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne a to będąc uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego
w K. sygn. akt II K 28/10 , którym objęto wyroki skazujące za przest. z art. 279§ 1kk i 289§ 2 kk i wymierzono karę łączną 3 lat
i 6 miesięcy pozbawienia wolności którą odbywał w okresie od 13.01.2011 r. do 15.11.2012 r.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64§ 1 kk w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

III. w nocy z 13 /14 listopada 2013 r. W. pow. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. J. (1) wykorzystując otwarte drzwi oraz pozostawione kluczyki w stacyjce samochodu marki H. (...) nr rej. (...) wartości 5 000 zł dokonali jego krótkotrwałego użycia a następnie porzucili w stanie uszkodzonym czym działali na szkodę J. H. - przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne a to będąc uprzednio skazany wyrokiem łącznym S. K. sygn. akt II K 28/10 , którym objęto wyroki skazujące za przest. z art. 279§ 1kk i 289§ 2 kk i wymierzono karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności którą odbywał w okresie od 13.01.2011 r. do 15.11.2012 r.,

tj. o przestępstwo z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

IV. bliżej nieustalonego dnia po 17 stycznia 2014 roku w K. pow. (...) ukrył dokumenty, którymi nie miał prawa rozporządzać, a to dowód rejestracyjny samochodu m-ki H. (...) nr rej. (...), kartę pojazdu polisy OC i AC czym działał na szkodę J. H.,

tj. o przestępstwo z art. 276 k.k.;

M. J. został oskarżony o to, że:

I. w okresie stycznia i lutego 2014 roku w S. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w podobny sposób dokonał kradzieży mienia a to :

- bliżej nieustalonego dnia w okresie od połowy stycznia 2014 roku do bliżej nieustalonego dnia początkiem lutego 2014 roku w S. woj. (...) na ulicy (...) z terenu firmy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. W. dokonał kradzieży około 20 sztuk akumulatorów o łącznej wartości ok. 1000 złotych czym działał na szkodę M. F.,
- bliżej nieustalonego dnia lutego 2014r. w S. woj. (...) na ul. (...) z terenu posesji nr (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. D. i K. W. dokonał kradzieży 4 kompletnych kół aluminiowych wraz z oponami o wartości 2500 zł czym działał na szkodę B. K. (1)
- bliżej nieustalonego dnia w okresie od 1 do 10 lutego 2014 roku w S. woj. (...) z terenu firmy (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. W. dokonał kradzieży 6 sztuk felg aluminiowych łącznej wartości ok. 700 złotych czym działał na szkodę B. K. (2),

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

II. w okresie stycznia i lutego 2014 roku na terenie pow. (...) działając w krótkich odstępach czasu w podobny sposób dokonał kradzieży z włamaniem, a to :

- w nocy z 16 /17 stycznia 2014 r. w W. pow. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z S. J. i A. J. (1) z terenu posesji nr (...) przy użyciu oryginalnych kluczy włamali się do samochodu marki H. (...) nr rej. (...) wartości 5 000 zł a następnie dokonali kradzieży tego pojazdu czym działali na szkodę J. H.,
- w nocy z 6 /7 lutego 2014 r. w T. pow. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. D., S. J. i K. W. dokonał włamania do sklepu spożywczo - przemysłowego, w ten sposób, że po uprzednim zerwaniu przy użyciu nieustalonego narzędzia dwóch kłódek oraz zamka typu łucznicz zabezpieczających drzwi wejściowe od strony zaplecza weszli do wnętrza sklepu skąd dokonali kradzieży alkoholi różnych gatunków oraz około 300 paczek

papierosów różnych marek, wędlin, chipsów oraz pieniędzy w kwocie ok. 1300 zł na ogólną sumę wynoszącą około 5 908,70 zł czym działali na szkodę I. B.;

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.,

A. D. został oskarżony o to, że:

I. w nocy z 6 /7 lutego 2014 r. w T. pow. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. J., S. J. i K. W. dokonał włamania do sklepu spożywczo - przemysłowego, w ten sposób, że po uprzednim zerwaniu przy użyciu nieustalonego narzędzia dwóch klódek oraz zamka typu łucznik zabezpieczających drzwi wejściowe od strony zalepca weszli do wnętrza sklepu skąd dokonali kradzieży alkoholi różnych gatunków oraz około 300 paczek papierosów różnych marek, wędlin, chipsów oraz pieniędzy w kwocie ok. 1300 zł na ogólną sumę wynoszącą około 5 908,70 zł czym działali na szkodę I. B.,

tj. o przestępstw z art. 279 § 1 k.k.;

II. bliżej nieustalonego dnia lutego 2014r. w S. woj. (...) na ul. (...) z terenu posesji nr (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. J. i K. W. dokonał kradzieży 4 kompletnych kół aluminiowych wraz z oponami o wartości 2500 zł czym działał na szkodę B. K. (1),

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k..

Sąd Okręgowy w Krośnie wyrokiem z dnia 18 lutego 2015r., sygn. akt II K 34/14:

I. ***uznał*** oskarżonych K. W., A. J. (1) i S. J. za winnych tego, że w dniu 26 lutego 2014 r., około godz. 19:00, w C., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, usiłowali dokonać rozboju z użyciem niebezpiecznego przedmiotu – metalowego klucza oraz wzięli udział w pobiciu w ten sposób, że w celu dokonania zaboru mienia na szkodę M. i K. S. (1), weszli do budynku mieszkalnego wyżej wymienionych, uprzednio maskując twarz, po czym S. J. zaatakował K. S. (1), rozpylając w jego kierunku gaz pieprzowy, a K. W. uderzył go kilkakrotnie krzesłem, natomiast A. J. (1) zadał M. S. uderzenia metalowym kluczem w głowę, okolice klatki piersiowej, brzuch, oraz uderzył kluczem w głowę K. S. (1), w sposób zagrażający ich życiu, w wyniku czego M. S. (1) doznała rany tłuczonej głowy, stłuczenia przedramienia z obrzękiem i podbiegnięciem krwawym oraz ogólnych potłuczeń, skutkujących naruszeniem czynności jej ciała na okres poniżej 7 dni trwający, natomiast K. S. (1) doznał urazu głowy z raną cięto-tłuczoną czoła, złamaniem kości czołowej i oczodołu prawego, stłuczeniem płata czołowego prawego, urazu przedramienia prawego ze złamaniem trzonu kości łokciowej oraz ogólnych stłuczeń co naruszało czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7-miu trwający - jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na opór stawiany przez pokrzywdzonych i w obawie przed rozpoznaniem uciekli z ich domu, przy czym A. J. (1) i S. J. czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne, a to będąc uprzednio skazanymi: A. J. (1) - prawomocnym wyrokiem łącznym S. K. z dnia 21 grudnia 2010 r., sygn. akt II K 33/10, którym objęto wyroki skazujące za przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i inne, i wymierzono kary łączne: 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które odbywał w okresach od 06.11.2010 r. do 30.08.2013 r., S. J. - wyrokiem łącznym S. K. z dnia 29 października 2010r., sygn. akt II K 28/10, którym objęto wyroki skazujące za przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i inne, i wymierzono karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 13.01.2011 r. do 15.11.2012 r., to jest przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wobec oskarżonego K. W.; z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art.. 64 § 1 k.k. wobec A. J. (1) oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art.. 64 § 1 k.k. wobec S. J., i za to, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. ***skazał:***

- oskarżonego K. W. na karę 3 /trzech/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności,

- oskarżonego A. J. (1) na karę 5 /pięciu/ lat pozbawienia wolności,
- oskarżonego S. J. na karę 4 /czterech/ lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 2 k.k. **zasądził** od oskarżonych K. W., A. J. (1) i S. J. solidarnie nawiązki: na rzecz M. S. w kwocie 3000 zł /trzech tysięcy złotych/
i na rzecz K. S. (1) w kwocie 5000 zł /pięć tysięcy złotych/,

III. **uznał** oskarżonego K. W. za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w punktach II i III aktu oskarżenia, to jest przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to **skazał** go:

- za czyny opisane w punkcie II aktu oskarżenia, na podstawie art. 279 § 1 k.k., na karę 1 /jednego/ i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyny opisane w punkcie III aktu oskarżenia, na podstawie art. 278 § 1 k.k., na karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. **połączył** orzeczone wyżej wobec oskarżonego K. W. kary pozbawienia wolności i **wymierzył** mu karę łączną 4 /czterech/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

V. **uznał** oskarżonego A. J. (1) za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w punktach II, III i IV aktu oskarżenia, to jest przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.; z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 278 § 1 k.k.

w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to **skazał** go:

- za czyny opisane w punkcie II aktu oskarżenia, na podstawie art. 279 § 1 k.k., na karę 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w punkcie III aktu oskarżenia, na podstawie art. 289 § 2 k.k., na karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności,
- za czyny opisane w punkcie IV aktu oskarżenia, na podstawie art. 278 § 1 k.k., na karę 1 /jednego/ roku i 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. **połączył** orzeczone wyżej wobec oskarżonego A. J. (1) kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 6 /sześciu/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

VII. **uznał** oskarżonego S. J. za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w punktach II, III i IV aktu oskarżenia, to jest przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. art. 91 § 1 k.k.; z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 276 k.k.

i za to **skazał** go:

- za czyny opisane w punkcie II aktu oskarżenia, na podstawie art. 279 § 1 k.k., na karę 2 /dwóch/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w punkcie III aktu oskarżenia, na podstawie art. 289 § 2 k.k., na karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt IV aktu oskarżenia, na podstawie art. 276 k.k., na karę 3 /trzech/ miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. **połączył** orzeczone wyżej wobec oskarżonego S. J. kary pozbawienia wolności i **wymierzył** mu karę łączną 5 /pięciu/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

IX. **uznał** oskarżonego M. J. za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w punktach I i II aktu oskarżenia, to jest przestępstw z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to **skazał** go:

- za czyny opisane w punkcie I aktu oskarżenia, na podstawie art. 278 § 1 k.k., na karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności,
- za czyny opisane w punkcie II aktu oskarżenia, na podstawie art. 279 § 1 k.k., na karę 1 /jednego/ roku i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

X. na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. **połączył** orzeczone wyżej wobec oskarżonego M. J. kary pozbawienia wolności i **wymierzył** mu karę łączną 1 /jednego/ roku i 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności;

XI. **uznał** oskarżonego A. D. za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w punktach I i II aktu oskarżenia, to jest przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i z art. 278 § 1 k.k., i za to **skazał** go:

- za czyny opisane w punkcie I aktu oskarżenia, na podstawie art. 279 § 1 k.k., na karę 1 /jednego/ roku pozbawienia wolności,
- za czyny opisane w punkcie II aktu oskarżenia, na podstawie art. 278 § 1 k.k., na karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

XII. na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. **połączył** orzeczone wyżej wobec oskarżonego A. D. kary pozbawienia wolności i **wymierzył** mu karę łączną 1 /jednego/ roku i 2 /dwóch/ miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. **warunkowo zawiesił** oskarżonemu A. D. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 4 /czterech/ lat;

XIV. na podstawie art. 73 § 2 k.k. **oddał** oskarżonego A. D. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

XV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. **zasądził** obowiązki naprawienia szkody:

- solidarnie od oskarżonych K. W. i S. J. na rzecz D. T. w kwocie 2000 zł /dwa tysiące złotych/
- solidarnie od oskarżonych K. W., S. J., M. J. i A. D. na rzecz I. B. w kwocie 5908,70 zł /pięć tysięcy dziewięćset osiem złotych siedemdziesiąt groszy/,
- solidarnie od oskarżonych K. W. i M. J. na rzecz B. K. (2) w kwocie 700 zł /siedemset złotych/,
- solidarnie od oskarżonych A. J. (1), S. J. i M. J. na rzecz J. H. w kwocie 4370 zł /cztery tysiące trzysta siedemdziesiąt złotych/,
- od oskarżonego A. J. (1) na rzecz W. B. w kwocie 1400 zł /jeden tysiąc czterysta złotych/;

XVI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. **zaliczył**, na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności, okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- oskarżonemu K. W. od dnia 20 lutego 2014 roku do dnia 21 lutego 2014 roku oraz od dnia 27 lutego 2014 roku do dnia 18 lutego 2015 roku,
- oskarżonemu A. J. (1) od dnia 27 lutego 2014 roku do dnia 14 lipca 2014 roku,

- oskarżonemu S. J. od dnia 20 lutego 2014 roku do dnia 21 lutego 2014 roku oraz od dnia 13 marca 2014 roku do 12 sierpnia 2014 roku i od dnia 12 stycznia 2015 roku do dnia 18 lutego 2015 roku,
- oskarżonemu M. J. od dnia 20 lutego 2014 roku do dnia 21 lutego 2014 roku;

XVII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych **zwolnił** oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od opłat, **obciążając** tymi wydatkami Skarb Państwa;

XVIII. **zasądził** od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów B. P., J. K. i D. D. - Kancelarie Adwokackie w L., kwoty po 1845 zł /jeden tysiąc osiemset czterdzieści pięć złotych/ tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem;

XIX. **zasądził** od oskarżonych K. W., A. J. (1) i S. J. solidarnie na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. S. i K. S. (1) kwoty po 1500 zł /jeden tysiąc pięćset złotych/ tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu przygotowawczym przed sądem;

XX. **zasądził** od oskarżonych K. W. i S. J. solidarnie na rzecz oskarżycielki posiłkowej D. T. kwotę 600 zł /sześćset złotych/ tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu przed sądem.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych K. W., A. J. (1) i S. J..

Obrońca oskarżonego K. W. zaskarżył wyrok w części, w której oskarżony K. W. został uznany za winnego usiłowania dokonania rozboju z użyciem niebezpiecznego narzędzia – metalowego klucza wspólnie i w porozumieniu z A. J. (1) i S. J. oraz w części dotyczącej wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej t. w pkt I, II, III i IV wyroku.

Na zasadzie art. 427 § 2 i 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 i 424 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez:

1. brak obiektywizmu w ocenie dowodów zgromadzonych w toku przeprowadzonego postępowania karnego,
2. odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego K. W. w zakresie w jakim stwierdził on odnośnie zdarzenia z dnia 26 lutego 2014r. mającego miejsce w C., iż zamiarem jego było dokonanie pobicia pokrzywdzonych, a nie kradzieży i że nie miał on zamiaru dokonania zaboru mienia na szkodę pokrzywdzonych K. i M. S.,
3. odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonych A. J. (1) i S. J. w zakresie w jakim twierdzili ono odnośnie zdarzenia z dnia 26 lutego 2014r. w C., iż ich zamiarem nie było dokonanie kradzieży lecz pobicie pokrzywdzonych w tym zwłaszcza odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego S. J., który od początku postępowania prezentował konsekwentną wersję wydarzeń w tym zakresie,
4. zupełne pominięcie tego, iż żaden element zachowania oskarżonych już w trakcie zdarzenia nie wskazywał na to aby działali oni z zamiarem dokonania kradzieży, nie padły żadne słowa ze strony oskarżonych zmierzające do tego aby pokrzywdzeni ujawnili miejsce przechowywania pieniędzy, nie zareagowali w żaden sposób na słowa pokrzywdzonej M. S., która mówiła, iż wyda im pieniądze a ponadto pokrzywdzona ta wyraźnie zeznała, iż w jej odczuciu oskarżonym nie chodziło o pieniądze, co potwierdził także w swoich zeznaniach pokrzywdzony K. S. (1),
5. rozstrzygnięcie występujących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego K. W.:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść:

1. przyjęcie, że oskarżony K. W. dopuścił się wraz z A. J. (1) i S. J. przestępstwa usiłowania rozboju z użyciem niebezpiecznego przedmiotu – metalowego klucza obejmując świadomością zarówno zabór mienia jak i użycie metalowego klucza w sytuacji gdy oskarżony K. W. wyjaśnił, iż jego zamiarem było dokonanie pobicia pokrzywdzonych gdyż miał do nich uraz w związku z wydarzeniami związanymi z doprowadzeniem przez pokrzywdzonych do jego rozstania z ich córką E. S. oraz będącą z powyższymi wydarzeniami w ścisłym związku sprawą karną toczącą się przed Sądem Rejonowym w Lesku, gdzie oskarżony był tymczasowo aresztowany i gdzie ostatecznie został uniewinniony od zarzutu z art. 200 § 1 k.k., a ponadto żaden element zachowania oskarżonych w trakcie zdarzenia nie wskazywał na to, aby ich celem było dokonanie zaboru mienia.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie co do czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia iż w dniu 26 lutego 2014r. oskarżony K. W. swoim zachowaniem nie wyczerpał znamion przestępstwa usiłowania rozboju kwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. lecz dopuścił się jedynie przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. na szkodę K. S. (1) polegającego na uderzeniu pokrzywdzonego krzesłem w wyniku czego pokrzywdzony doznał urazu przedramienia prawego ze złamaniem trzonu kości łokciowej co spowodowało naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7 trwający i w konsekwencji wymierzenie oskarżonemu K. W. kary jednostkowej za ten czyn w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, wynikającego z treści art. 157 § 1 k.k. oraz zmianę orzeczenia co do wysokości orzeczonej kary łącznej.

Ponadto na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność kary poprzez niezastosowanie wobec K. W. w dostatecznym stopniu zasad wymiaru kary określonych w art. 53 k.k., nakazujących uwzględnianie przy wymiarze kary względów wychowawczych oraz właściwości i warunków osobistych sprawcy, co skutkowało wymierzeniem mu kar jednostkowych i kary łącznej, niewspółmiernych do stopnia winy oskarżonego; i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary wymierzonej K. W. poprzez wymierzenie kar jednostkowych za poszczególne czyny w dolnych granicach ustawowego zagrożenia wynikających z treści regulacji karnych i wymierzenie kary łącznej przy zastosowaniu całkowitej możliwej absorpcji wymierzonych kar jednostkowych.

Nadto wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części zaskarżonej niniejszą apelacją i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. J. (1) zarzucił wyrokowi S. K.:

a. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 4, 5, 7 k.p.k. poprzez:

- brak obiektywizmu w ocenie dowodów zgromadzonych w toku przeprowadzonego postępowania,
- dowolną a nie swobodną ocenę dowodów wskazanych jako podstawy przypisania oskarżonemu sprawstwa w dokonaniu zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa rozboju,
- w szczególności dotyczącą kwestii wiarygodności i wartości dowodowej zeznań świadków M. S. i K. S. (1), a także wyjaśnień oskarżonego A. J. (1) oraz wyjaśnień współoskarżonych K. W. oraz S. J.,
- oparcie orzeczenia na selektywnie dobranym materiale dowodowym, a w szczególności pominięcie w spektrum oceny dowodów istotnych fragmentów z zeznań świadka M. S. i K. S. (1) oraz wyjaśnień oskarżonego A. J. (1) oraz S. J.,
- nieuprawnione – sprzeczne z zasadą „in dubio pro reo” rozstrzygnięcie występujących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,
- art. 424 § 1 k.p.k. poprzez globalne powołanie dowodów, bez ustalenia zależności każdego z nich w całości bądź w konkretnym fragmencie do poszczególnych okoliczności faktycznych, które w niniejszej sprawie wymagały ustalenia i udowodnienia, co uniemożliwia weryfikację, które z poszczególnych dowodów stały się podstawą ustalenia

konkretnych fragmentów stanu faktycznego, a tym samym weryfikację prawidłowości poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń w oparciu o przywołane dowody,

b. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku, polegający:

- na błędnej ocenie i niewłaściwym przyjęciu, że oskarżony A. J. (1), działając wspólnie i w porozumieniu z S. J. i K. W. dopuścił się w dniu 26 lutego 2014 r. usiłowania rozboju kwalifikowanego (art. 280 § 2 k.k.) na szkodę M. i K. S. (1) obejmując swą świadomością i uprzednim porozumieniem zabór mienia i użycie metalowego klucza, podczas gdy zebrany materiał dowodowy – w szczególności zeznania pokrzywdzonych, a także wyjaśnienia oskarżonych - A. J. (1) i S. J. wskazują, iż zamiarem oskarżonego było wyłącznie pobicie pokrzywdzonych, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przypisania oskarżonemu przestępstwa rozboju w typie kwalifikowanym, a także niewłaściwego odtworzenia przez Sąd przebiegu wskazanego zdarzenia,

- na błędnej ocenie i niewłaściwym przyjęciu, że oskarżony A. J. (1) dokonał w nocy z 25 na 26 lutego 2014r. kradzieży z wnętrza samochodu marki R. (...): radia samochodowego, dalmierza, dwóch ładowarek telefonicznych oraz dwóch uchwytów na telefon – pomimo, iż w aktach sprawy brak jest dowodu na zabór przez wskazanego innych przedmiotów niż radio samochodowe,

c. rażącą niewspółmierność kary wynikającą z niezastosowania przy wymierzaniu kary w stosunku do oskarżonego zasad prewencji indywidualnej określonych w art. 53 k.k., nakazujących uwzględnić cele wychowawcze, właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz jego zachowanie po popełnieniu przestępstwa, co doprowadziło do wymierzenia mu kar jednostkowych, a następnie kary łącznej, niewspółmiernych do stopnia jego winy.

Mając na uwadze powyższe powody, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

1. zmianę wskazanego wyroku, poprzez uznanie, iż w dniu 24 lutego 2014 r. oskarżony A. J. (1) swoim zachowaniem nie wyczerpał znamion przestępstwa rozboju kwalifikowanego określonego w treści art. 280 § 2 k.k. lecz dopuścił się udziału w bójce na szkodę K. S. (1), tj. przestępstwa z art. 158 k.k. i wymierzenie za ten czyn kary jednostkowej w dolnej granicy zagrożenia wynikającego z treści art. 158 k.k.,

2. zmianę wskazanego wyroku, poprzez uznanie, iż w nocy z 25 na 26 lutego 2014 r. oskarżony A. J. (1) dokonał kradzieży z wnętrza samochodu marki R. (...) wyłącznie radia samochodowego i wymierzenie za ten czyn kary jednostkowej w dolnej granicy zagrożenia wynikającego z treści art. 278 § 1 k.k.,

3. zmianę wyroku, poprzez wymierzenie oskarżonemu za pozostałe przypisane mu w treści wyroku przestępstwa kar jednostkowych w dolnej granicy zagrożenia wynikających z treści regulacji karnych,

4. zmianę wskazanego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu stosownej kary łącznej przy zastosowaniu całkowitej możliwej absorpcji wymierzonych kar.

Obrońca oskarżonego S. J. zaskarżył wyrok w punktach I, II, VII, VIII i XIX na korzyść oskarżonego S. J., tj. w zakresie uznania oskarżonego za winnego tego, że w dniu 26 lutego 2014r., wspólnie i w porozumieniu z K. W. i A. J. (2), usiłowali dokonać rozboju z użyciem niebezpiecznego przedmiotu na szkodę M. i K. S. (1) oraz w zakresie wymierzenia oskarżonemu S. J. jednostkowych kar pozbawienia wolności i kary łącznej pozbawienia wolności.

Na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k., w zw. z art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi w zaskarżonej części zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, przejawiający się w błędnym przyjęciu i ustaleniu, że oskarżony S. J. w dniu 26 lutego 2014r., wspólnie i w porozumieniu z K. W. i A. J. (1), około godz. 19. 00, udał się do domu M. i K. S. (1) w celu dokonania zaboru mienia na szkodę w/w osób przy użyciu niebezpiecznego przedmiotu, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności wyjaśnienia oskarżonego S. J. w postępowaniu przygotowawczym i sądowym, wyjaśnienia

oskarżonego K. W. i A. J. (1) na etapie postępowania sądowego, zeznania pokrzywdzonych M. i K. S. (1), jak również sposób zachowania się oskarżonych bezpośrednio w domu pokrzywdzonych, a w szczególności skierowanie działania oskarżonych bezpośrednio na osoby pokrzywdzonych i brak z ich strony zainteresowania jakimkolwiek mieniem znajdującym się w domu pokrzywdzonych oraz brak żądania wydania mienia, przy jednoczesnym i ewidentnym istnieniu po stronie K. W.

i pomagających mu braci A. i S. J., motywu zemsty na pokrzywdzonych, wskazywał jednoznacznie na to, że S. J. nie działał w celu zaboru mienia, lecz udał się do domu pokrzywdzonych jedynie w celu pomocy K. W. w dokonaniu pobicia pokrzywdzonych, a tym samym zemszczeniu się za pomówienie przez w/w osoby K. W. i skierowanie wobec jego osoby postępowania karnego w ramach którego bezzasadnie zastosowano wobec niego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania,

2. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., przejawiającą się w oparciu rozstrzygnięcia na niezgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych, będących wynikiem nie wszechstronnej, lecz dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności:

a. nieuprawnionym wywnioskowaniu, że oskarżony S. J. wraz z pozostałymi oskarżonymi udał się do domu M. i K. S. (1) w celu zaboru mienia i oparcie się w tym zakresie de facto jedynie na odwołanych w postępowaniu sądowym wyjaśnieniach oskarżonego K. W. i A. J. (1) złożonych w postępowaniu przygotowawczym, podczas gdy oskarżony S. J. od początku w sposób jednakowy wyjaśniał, że celem jego wizyty w domu pokrzywdzonych było wyłącznie ich pobicie, na co dodatkowo wskazują okoliczności samego zdarzenia, gdzie oskarżeni, którzy mieli przecież przewagę nad pokrzywdzonymi nie wyrażali zainteresowania żadnym mieniem znajdującym się w domu, a po ich pobiciu uciekli z miejsca nie zabierając żadnego mienia, mając przecież obiektywnie taką możliwość,

b. nieuprawnionym wywnioskowaniu, że każdy z oskarżonych widział, czym dysponują pozostali i każdy znał plan, że po obezwładnieniu K. S. (1) zabierają sejf i wychodzą, podczas gdy oskarżony S. J. nie wskazywał na to, że znany był mu jakikolwiek plan rozboju i podziału ról i nie wynika to z żadnego z przeprowadzonych dowodów, natomiast ewentualna inna świadomość pozostałych oskarżonych w tym zakresie nie może automatycznie prowadzić takiej świadomości również po stronie oskarżonego S. J.,

c. nie przydaniu należytej wagi bezsprzecznym faktom, że pokrzywdzeni M. i K. S. (1) bezzasadnie skierowali przeciwko oskarżonemu K. W. zarzut obcowania z ich córką E. S., która w tym czasie nie miała mieć ukończonych 15 lat, czym skierowali przeciwko niemu postępowanie karne w ramach którego zastosowano wobec niego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, w związku z czym osoba ta biorąc pod uwagę jego uwarunkowania mogła mieć i miała motywy zemsty na pokrzywdzonych, a oskarżony S. J. poproszony o pomoc w zemście – pobiciu, zgodził się jako jego kolega od lat dzieciństwa,

d. bezzasadnym przyjęciu, że metalowy klucz, który miał służyć w pobiciu pokrzywdzonych, stanowi inny podobnie (do broni palnej i noża) niebezpieczny przedmiot, podczas gdy podobieństwo (do broni palnej i noża) o którym mowa w art. 280 § 2 k.k., odnosić się winno do właściwości przedmiotu i skutków jakie przedmiot ten może wywołać, przy jego normalnym, powszechnym zastosowaniu, dlatego też w opinii obrony metalowego klucza biorąc pod uwagę jego zastosowanie i właściwości, nie można uznać jako innego podobnie (do broni palnej i noża) niebezpiecznego przedmiotu,

e. nieuprawnionym zdyskwalifikowaniu podawanej przez oskarżonego S. J. wersji zdarzenia, w szczególności w zakresie celu w jakim oskarżony udawał się do domu pokrzywdzonych, jedynie na podstawie przypuszczenia, że obrona została ona w celu złagodzenia kwalifikacji prawnej czynu i kary, oraz że nie odbiegała ona od wersji podawanej w postępowaniu przygotowawczym przez pozostałych współoskarżonych, podczas gdy brak było jakichkolwiek obiektywnie zweryfikowanych podstaw do odmówienia wiary twierdzeniom oskarżonego S. J. w tym zakresie, albowiem decydująca w tym zakresie jego świadomość i zamiar, a nie ewentualny zamiar pozostałych współoskarżonych,

f. bezzasadnym przyjęciu, że oskarżeni udali się do domu pokrzywdzonych w celu zaboru mienia, de facto na tej podstawie, że osoby te dopuszczały się licznych przestępstw przeciwko mieniu, co nie może być jednakże automatycznie

i bezkrytycznie przyjmowane, że również w tym konkretnym przypadku, tj. gdy oskarżeni udawali się w dniu 26 lutego 2014r. do domu pokrzywdzonych, czynili to również w celu i z zamiarem zaboru mienia, albowiem stanowi to dowolną nadinterpretację zamiaru i świadomości oskarżonych, a co istotne, nie znajduje oparcia w dotychczasowym modus operandi oskarżonych przy popełnianiu innych przestępstw zaboru mienia.

3. rażąco niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonego S. J. kar jednostkowych oraz kary łącznej w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jako kary rażąco surowej nieuwzględniającej w szczególności faktu, że oskarżony współpracował z organami prowadzącymi postępowanie, przyznał się w zasadzie do zarzucanych mu czynów, złożył wyjaśnienia, które pomogły w wyjaśnieniu stanu faktycznego sprawy oraz wyraził skruchę, jak również oskarżony jest jeszcze osobą względnie młodą, natomiast czynnikami, które pchnęły go do popełnienia przypisanych mu przestępstw były względy materialne, wynikające bezpośrednio z warunków środowiska w którym mieszkał i się wychował.

Podnosząc powyższe okoliczności i zarzuty, na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k., art. 437 k.p.k., i art. 438 k.p.k. wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części przez dokonanie zmiany opisu przypisanego oskarżonemu S. J. w pkt. I zaskarżonego wyroku czynu przez wyeliminowanie z tego opisu stwierdzenia, że oskarżony S. J. wspólnie i w porozumieniu z K. W. i A. J. (1), usiłował dokonać rozboju z użyciem niebezpiecznego przedmiotu na szkodę M. i K. S. (1) i przyjęcie, że czyn oskarżonego S. J. wspólnie z innymi występkami z art. 158 § 1 k.k. i skazanie go za w/w występki na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, ewentualnie o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie stwierdził, co następuje:

Brak było dostatecznych podstaw faktycznych, jak też i prawnych, by uwzględnić skargi apelacyjne wniesione na korzyść oskarżonych: K. W., A. J. (1) i S. J., przez ich obrońców

z urzędu, gdyż zaskarżony wyrok nie został wydany z obrazą przepisów procesowych wskazanych w apelacjach, a także nie był dotknięty błędami

w ustaleniach faktycznych, wskazanymi w apelacjach.

Mając na uwadze rzeczywistą treść skarg apelacyjnych, a nie niefortunnie sformułowane w nich określenia przedmiotu zaskarżenia

i określenie zarzutów, należy traktować wszystkie apelacje obrońców oskarżonych, jako dotyczące winy (art. 425 § 2 in principio k.p.k.),

a podniesiony w nich zarzut - jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.). W gruncie rzeczy obrońcy kwestionują bowiem prawidłowość dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, zaś ewentualna obraza przepisów prawa procesowego miałaby tutaj charakter wtórny, a nie pierwotny. A ponieważ, co do odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonych K. W., A. J. (1) i S. J., w zakresie w jakim twierdzili oni odnośnie zdarzenia z dnia 26 lutego 2014r. w C., iż ich zamiarem nie było dokonanie kradzieży lecz pobicie pokrzywdzonych, obrońcy oskarżonych wskazując we wszystkich apelacjach na naruszenie: art. 2 § 2 k.p.k. (zasada prawdy materialnej), art. 4 k.p.k. (zasady obiektywizmu), art. 5 k.p.k. (zasad domniemania niewinności i in dubio pro reo), art. 410 k.p.k. (dotyczącego podstawy ustaleń faktycznych) oraz art. 424 § 1 k.p.k. (dotyczącego treści uzasadnienia), podjęli próbę wykazania, iż dokonana przez sąd meriti ocena materiału dowodowego ma charakter dowolny, a nie jak tego wymaga przepis art. 7 k.p.k. charakter swobodny – to należy odnieść się do tych zarzutów kompleksowo. Poza bowiem nielicznymi wyjątkami dotyczącymi kwestii szczegółowych (a mających znaczenie dla indywidualnych zagadnień związanych z poszczególnymi z oskarżonymi, głównie w zakresie kary), apelacje obrońców zawierają zbliżone zarzuty oparte na tożsamyh podstawach prawnych: obraza przepisów postępowania (art. 438

pkt 2 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.). W realiach rozpoznawanej sprawy postawione zostały one głównie, co do dowodów obciążających oskarżonych, a sprowadzających się do zeznań świadków (pokrzywdzonych) M. i K. S. (1) oraz wcześniejszych, złożonych w toku postępowania przygotowawczego, wyjaśnień oskarżonych: K. W. i A. J. (1). Zasadniczym zarzutem wyartykułowanym przez skarżących, jest określony w art. 438 pkt 3 k.p.k., zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który w istocie sprowadza się do zanegowania sposobu oraz wyników dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów, głównie w zakresie rozboju. Skarżący stanowczo utrzymują, iż w zakresie przestępstwa rozboju, zebrane w sprawie dowody powinny prowadzić do innych ustaleń faktycznych, niż te do których doszedł sąd wyrokujący w pierwszej instancji, czyli zgodnych z wyjaśnieniami oskarżonych złożonych przed sądem, a więc eliminujących z pkt I zaskarżonego wyroku kwalifikację zachowania oskarżonych z art. 280 k.k.

Nie ulega wątpliwości, że wszystkie apelacje obrońców oskarżonych semantycznie i stylistycznie nieco odmiennie klasyfikowały tego rodzaju zarzuty - także w płaszczyźnie naruszenia ogólnych zasad procesu karnego - determinując zwrócenie uwagi na te kwestie o ogólnym znaczeniu. Na wstępie podkreślić więc należy, że zarzut obrazy, a nawet rażącego naruszenia art. 2 § 2 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej. Przepis ten zawiera bowiem jedynie ogólną dyrektywę - zasadę, która powinna być realizowana w toku procesu karnego, naruszenie tej zasady nastąpić zaś może tylko poprzez naruszenie przepisu procesowego o bardziej szczegółowym charakterze, przepisu zawierającego konkretny nakaz lub zakaz, który został np. zignorowany, opacznie zrozumiany lub nie doszło do jego zastosowania. Nie rozwijając tej myśli w tym miejscu, uznać trzeba,

i uznanie to znajduje oparcie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że sformułowany w apelacji zarzut naruszenia przepisu art. 2 § 2 k.p.k. jest, co najmniej niepełny (zob. m.in. post. SN: z 4.04.2013., V KK 13/13, LEX nr 1312594; z 20.11.2012., V KK 106/12, LEX nr 1231645). Z kolei określona w art. 4 k.p.k. zasada obiektywizmu obejmuje zarówno dyrektywę bezstronności organów procesowych w odniesieniu do stron i innych uczestników postępowania, jak i zakaz kierunkowego nastawienia do określonej sprawy karnej. Zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie, zgodnie przyjmuje się, iż naruszenie art. 4 k.p.k. nie może w ogóle stanowić samodzielnej, autonomicznej podstawy apelacyjnej. Przepis ten określa bowiem ogólną dyrektywę postępowania i dopiero wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew tej zasadzie obiektywizmu, o której ten przepis stanowi, czyni taki zarzut (choćby) formalnie poprawnym (zob. post. SN z 21.11.2012., IV KK 244/12, Lex nr 1232843; post. SN z 20.11.2012., V KK 92/12, Lex nr 1231665; post. SN z 3.04.2012., V KK 338/11, Lex nr 1163976; wyrok SA we Wrocławiu z 26.06.2013., II AKa 181/13, Lex nr 1356730; B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego - komentarz, Warszawa 2013 r., Tom I, s. 45).

Odnotować ponadto trzeba, iż zasada swobodnej oceny dowodów, przyjęta została przez polski model postępowania karnego oznacza, iż sąd przy ustaleniach faktycznych związany jest całokształtem przeprowadzonego postępowania dowodowego; zasadami prawidłowego (logicznego) rozumowania; wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy rozpoznający apelację dokonuje natomiast kontroli swobodnej oceny dowodów dokonanej przez sąd I instancji (zob. T. Grzegorzczak,

J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003 r., s. 90 - 94; S. Waltoś, Proces karny - zarys systemu, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003 r., s. 255 - 259; por. także: wyrok SN z 9.11.1990., OSNKW 1991/7-9/41; wyrok SN z 3.09.1998., Prokuratura i Prawo 1999/2/6).

Dokładna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, także i w tym zakresie, że oskarżeni wspólnie i w porozumieniu, w dniu 26 lutego 2014r., około godz. 19.00, udali się do domu M. i K. S. (1) w celu dokonania zaboru mienia na ich szkodę przy użyciu niebezpiecznego przedmiotu, prowadzi do wniosku, iż sąd meriti w sposób bardzo dokładny wskazał, jakim dowodom dał wiarę, a jakim odmówił waloru wiarygodności i dlaczego - kierując się przy tym regułami wynikającymi z przepisu art. 7 k.p.k. Skutkować to zatem musi przyjęciem, iż taki tok rozumowania sądu okręgowego zasługiwać musi na pełną ochronę przewidzianą przez treść art.

7 k.p.k. Oczywiście kwestią pozostaje konstatacja, że rolą obrony jest podważanie wiarygodności dowodów oskarżenia oraz podnoszenie wątpliwości determinujących wnikliwszą analizę materiału dowodowego i doprowadzenie do jak najpełniejszego wyeliminowania występujących w nim niezgodności. W razie braku możliwości ich usunięcia, zgodnie z zasadą *in dubio pro reo* oraz domniemaniem niewinności oskarżonego, wynikiem działania obrony będzie rozstrzygnięcie nieusuniętych sprzeczności na korzyść oskarżonego.

Rzecz jednak w tym, że w realiach rozpoznawanej sprawy wątpliwości podnoszone w apelacjach przez obrońców oskarżonych nie są jednak wątpliwościami w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k. W świetle utrwalonej judykatury wynikająca bowiem z zasady domniemania niewinności zasada *in dubio pro reo* (art. 5 § 2 k.p.k.), ma zastosowanie tylko wtedy, gdy pomimo przeprowadzenia wszystkich dostępnych dowodów, pozostają w dalszym ciągu niewyjaśnione okoliczności. W takiej sytuacji niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Wówczas wybiera się wersję, która dla oskarżonego jest najkorzystniejsza, choć nie wyklucza to tego, że mogło być inaczej, ale nie zdołano tego ustalić w sposób stanowczy. Skuteczne posłużenie się przez skarżącego zarzutem naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k. może przynieść skarżącemu oczekiwany efekt jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów. Dodać także należy, że przepis art. 5 § 2 k.p.k. wprost odnosi się do istnienia wątpliwości przy ustalaniu stanu faktycznego po stronie sądu orzekającego. O naruszeniu tego przepisu można zatem mówić wówczas, gdy sąd, ustalając, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść skazanego (zob. np. wyrok SN z 6.06.2014., V KK 358/13, Prokuratura i Prawo 2014/9/5). Taka zaś sytuacja nie miała miejsca w rozpoznawanej sprawie, a zatem brak było podstaw do skutecznego podnoszenia zarzutu naruszenia zasady *in dubio pro reo*. W istocie apelacje obrońców stanowią jedynie polemikę z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną dowodów. Mianowicie skarżący domagają się ich odmiennej oceny korzystnej dla oskarżonych, nie wskazując żadnych rzeczowych argumentów, które podważyłyby ocenę przedstawioną w części motywacyjnej wyroku. Jednak dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Dlatego też zawartej w apelacjach w tym zakresie argumentacji nie sposób podzielić.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku w sposób w pełni przekonujący oraz zgodny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego przedstawia, na jakich przesłankach faktycznych i prawnych sąd *meriti* oparł swoje własne przekonanie o sprawstwie i winie każdego z oskarżonych, rodzaju i stopniu winy, a także co do pozostałych okoliczności, istotnych z punktu widzenia wymiaru kary. Bez wątplenia wnioski ocenne wprowadzone zostały

z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 k.p.k.), zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) i bezstronności (art. 4 k.p.k.), a tym samym nie wykraczają one poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 k.p.k. Warto wobec powyższej konstatacji przywołać utrwalony od lat pogląd, wyrażany tak w doktrynie, jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez sąd *meriti* w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie kwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnętrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej. Zarzut przy tym obraży przepisu art. 7 k.p.k.

i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszy zasady logicznego rozumowania, nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., i brak będzie podstaw do kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia, gdy nadto sąd nie orzeknie z obrażą art. 410 k.p.k. i 424 § 2 k.p.k. oraz nie uchybi dyrektywie art. 5 § 2 k.p.k. Tego rodzaju uchybień i o takim stopniu aby rodziły one wątpliwości, co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny nie stwierdził.

W dalszej kolejności skonstatować należy, że podobnie, jak w wielu innych sprawach, również w tej sąd meriti dysponował głównie dowodami osobowymi. Zdecydowanego wobec powyższego pokreślenia wymaga wyjątkowe znaczenie w takich sprawach bezpośrednio postępowania dowodowego w toku rozprawy głównej. To właśnie sąd meriti dowody

z wyjaśnień oskarżonych K. W., A. J. (1) i S. J., a także zeznań świadków (przede wszystkim pokrzywdzonych M. i K. S. (1)), przeprowadził bezpośrednio na rozprawie głównej, miał bezpośredni z nimi kontakt w toku realizacji czynności dowodowych, oceniał złożone przez oskarżonych wyjaśnienia oraz zeznania świadków, kierując się zarówno ich treścią, jak też własnymi spostrzeżeniami i wrażeniami wynikającymi z zachowania się osób przesłuchiwanym, ich reakcji mentalnych na zadawane pytania, postawy w toku realizowanej czynności przesłuchania i stosunku do tej czynności. To właśnie ten bezpośredni kontakt z oskarżonymi oraz świadkami, stwarzał właściwe warunki, z jednej strony, dla oceny wiarygodności składanych przez oskarżonych wyjaśnień, z drugiej zaś strony, dla oceny wiarygodności zeznań świadków.

Po tak poczynionych uwagach wstępnych dokonać trzeba kontrolnej analizy zasadności szczegółowych zarzutów apelacyjnych podniesionych w poszczególnych skargach odwoławczych.

Obrońcy oskarżonych – formułując zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych - kwestionują w apelacjach przede wszystkim odmówienie wiary wyjaśnieniom K. W., A. J. (1) i S. J., w zakresie w jakim twierdzili, że w dniu 26 lutego 2014 r. w C., ich zamiarem nie było dokonanie kradzieży lecz jedynie pobicie pokrzywdzonych, jako forma zemsty na krzywdy, jakich od pokrzywdzonych doznał K. W.. Sąd Apelacyjny zobowiązany jest przy tym przypomnieć, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w rozumieniu art. 438 pkt 3 k.p.k. jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada poprawności logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może sprowadzać się zatem do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz musi zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się ten sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Nawet bowiem możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (por. m. in. wyroki: SN z 20.02.1975., II KR 355/74, OSNPG 1975/9/84; a także wyrok SA w Poznaniu z 6.07.1995., II Akr 182/95, Prokuratura i Prawo 1996/2-3/24 oraz wyrok SA w Łodzi z 6.10.2000., II A Ka 138/00, Prokuratura i Prawo 2002/1/28).

Przy uwzględnieniu powyższych uwag natury ogólnej Sąd Apelacyjny stwierdza, iż - wbrew odmiennemu stanowisku skarżących - sąd meriti

w prawidłowy sposób zanalizował zgromadzony materiał dowodowy, a na jego podstawie poczynił trafne i odpowiadające prawdzie ustalenia faktyczne, jakich wymaga dyspozycja art. 2 § 2 k.p.k. Prawidłowo też ocenił pod względem prawnym zdarzenia będące przedmiotem postępowania, czego uzewnętrznieniem jest właściwa kwalifikacja prawna czynów przypisanych oskarżonym w zaskarżonym wyroku. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów nie wykracza poza granice zakreślone w art. 7 k.p.k., nie nosi zwłaszcza cech dowolności czy powierzchowności. Jako logiczna, zgodna ze wskazaniami doświadczenia życiowego i przekonująco umotywowana zasługuje ona na aprobatę sądu odwoławczego.

Nie dostrzegając potrzeby powtarzania i zbędnego powielania argumentacji zawartej w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia - uznając ją przy tym za bezbłędną - Sąd Apelacyjny zobowiązany jest wskazać na wnikliwość, z jaką Sąd Okręgowy w Krośnie zanalizował zebrane w sprawie dowody w ich wzajemnym powiązaniu, zwłaszcza wobec postawy procesowej oskarżonego K. W., który w postępowaniu przygotowawczym wprawdzie przyznał się do winy, w zakresie zdarzenia z dnia 26 lutego 2014 r., jednakże w postępowaniu jurysdykcyjnym nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ograniczając swój zamiar tylko do napaści na pokrzywdzonych, jako formy zemsty za wyrządzone krzywdy

na kanwie związku z ich córką. Jednakże dla ustalenia rzeczywistego przebiegu zajścia sąd a quo dysponował nie tylko złożonymi

w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnieniami oskarżonego K. W. i wyjaśnieniami A. J. (1), w których przyznali się do zaplanowania i rozpoczęcia rozboju w C., a także zeznaniami świadków (pokrzywdzonych): M. i K. S. (1) i opiniami biegłych lekarzy oraz trafną diagnozą kryminologiczną wszystkich oskarżonych, która sąd odwoławczy w pełni podziela.

Ustosunkowując się szczegółowiej do zarzutów sformułowanych przez obrońców oskarżonych w tym zakresie, należy stwierdzić, iż treść apelacji sprowadza się wyłącznie do zanegowania przeprowadzonej oceny dowodów i to w sposób wybiórczy, a tym samym polemiki z ustalonym w sprawie stanem faktycznym. Autorzy apelacji zamiast, jak wymaga tego procedura, wykazać na czym polega przekroczenie zasad określonych w art. 7 k.p.k., w szczególności przy ocenie dowodów z wyjaśnień K. W. i A. J. (1), zeznań pokrzywdzonych M. i K. S. (1), przeciwstawia ustalenia Sądu Okręgowego własnym poglądom na poszczególne dowody, nie wskazując przy tym żadnych przekonujących argumentów, które mogłyby podważyć ocenę dowodów dokonaną w niniejszej sprawie przez sąd meriti. Argumentacja przedstawiona w apelacji nie prowadzi do wniosku, że ocena ta jest sprzeczna z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy bądź doświadczenia życiowego.

Tymczasem, w realiach tejże sprawy sąd orzekający, rozstrzygając o winie oskarżonych K. W., S. J. i A. J. (1), kierował się własnym wewnętrznym przekonaniem, w zgodzie z ustawowymi regułami dowodowymi, które pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. W tym miejscu należy podnieść - w związku z zarzutem wskazanym w apelacjach - że Sąd Okręgowy przeprowadzając analizę wyjaśnień K. W. i A. J. (1), faktycznie oparł ustalenia faktyczne, co do przebiegu przestępstwa w dniu 26 lutego 2014 r., wyłącznie na tych ich wyjaśnieniach, które składali w postępowaniu przygotowawczym, konfrontując je z wyjaśnieniami składanymi także w toku przewodu sądowego. Sąd meriti dostrzegł również i to, że wyjaśnienia K. W. i A. J. (1), złożone w toku postępowania przygotowawczego były sprzeczne nie tylko z tymi, które złożyli następnie w toku przewodu sądowego, ale i z wyjaśnieniami oskarżonego S. J. (który przyznał się do udziału w napadzie na pokrzywdzonych, wskazując na przykład, że to jego brat A. J. (1) zabrał klucz i bił tym kluczem pokrzywdzonych), a w części nie były konsekwentne. Dlatego podjął starania mające na celu wyjaśnienie powodów i przyczyn zaistniałych rozbieżności. Konfrontował też ich relacje z treścią zeznań złożonych przez pokrzywdzonych, dostrzegając i niekonsekwencje w zeznaniach M. i K. S. (1). Wynik tej analizy przedstawił w części motywacyjnej wydanego orzeczenia, gdzie wskazał dlaczego oparł się głównej mierze na tychże wyjaśnieniach K. W. i A. J. (1), złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, i dlaczego odrzucił jako niewiarygodną wersję prezentowaną przez nich na rozprawie. Badał również wskazywane przez pokrzywdzonych powody niekonsekwencji ich zeznań.

Podkreślenia wymaga, że wiarygodności wyjaśnień oskarżonych K. W. i A. J. (1) złożonych w toku postępowania przygotowawczego, nie można dezawuować ze względu na etap postępowania na jakim zaprezentowali swoje stanowisko. Wiarygodności wyjaśnień oskarżonych złożonych w toku postępowania przygotowawczego nie podważa bowiem tylko taka okoliczność, że wyjaśnienia te następnie odwołali w toku przewodu sądowego. Przepisy polskiej procedury karnej nie przyznają bowiem prymatu wyjaśnieniom oskarżonych złożonym przed sądem nad wyjaśnieniami złożonymi na wcześniejszym etapie postępowania. O wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonych nie decyduje zatem to, w jakim stadium postępowania zostały one złożone, lecz ich treść w konfrontacji z innymi dowodami. Sąd meriti dokonał takiej konfrontacji i jej wynik zaprezentował w uzasadnieniu wyroku, zaś przedstawiona tam argumentacja jest logiczna i pozbawiona błędów - jako taka nie przekracza granic zakreślonych art. 7 k.p.k. i zasługuje na pełną aprobatę.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego materiał dowodowy, odnośnie czynu przypisanego K. W., A. J. (1) i S. J. w pkt 1 zaskarżonego wyroku, obejmujący z jednej strony zeznania M. S. i K. S. (1), a z drugiej wyjaśnienia oskarżonych K. W. i A. J. (1) - wymagał wnikliwej

i wszechstronnej analizy. Sąd Okręgowy sprostał temu zadaniu, dlatego wniosek końcowy oceny powyższych dowodów zasługuje w pełni na aprobatę. Ocena wartości określonego dowodu z punktu widzenia możliwości dokonywania w oparciu o jego treść niebudzących wątpliwości ustaleń faktycznych, w tym też ocena wiarygodności wyjaśnień

oskarżonych należy wyłącznie do sądu orzekającego, mającego z dowodem tym bezpośredni kontakt, którego przekonanie w tej kwestii kształtuje całokształt okoliczności wynikających z materiału dowodowego. O ocenie, czy oskarżony kłamie (kwestionowane przez skarżących początkowe wyjaśnienia K. W. i A. J. (1)), czy mówi prawdę, decydują, oprócz treści wypowiedzi, również inne okoliczności, które powinny być analizowane przez sąd orzekający, jak na przykład motywy związane z realną obawą zemsty ze strony innego oskarżonego, czy wreszcie niechęć ujawnienia całego przestępczego procederu z uwagi na konsekwencje, w zakresie wymiaru kary. Wnioski w tym przedmiocie mogą być też uzależnione od wyników interpretacji innych dowodów ujawnionych w sprawie, przy czym nie powinno budzić wątpliwości, że ocena strony podmiotowej zachowania oskarżonych powinna być także wypadkową analizy i oceny strony przedmiotowej (por. Z. Doda, A. Gaberle: Dowody w sądowym procesie karnym, Warszawa 2007, s. 137-138 i z powołana tam judykatura Sądu Najwyższego).

Apelacje nie przedstawiają w istocie żadnych argumentów, które wykazywałyby, że wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego przez K. W. i A. J. (1) nie dawały żadnych podstaw do ustalenia, że uczestniczyli wspólnie i w porozumieniu

z S. J. w rozboju, o którym jest mowa w pkt 1 zaskarżonego wyroku. Jeszcze raz należy powtórzyć za sądem meriti, że z wyjaśnień K. W. i A. J. (1) złożonych niedługo po przypisanym im czynie jednoznacznie wynikało, że celem działania oskarżonych były pieniądze i/lub kosztowności mające znajdować się w sejfie pokrzywdzonych S., który znajdował się w ich domu – o czym doskonale wiedział oskarżony K. W.. Nie zmienia to faktu, że celem działania tegoż oskarżonego była także zemsta na pokrzywdzonych za przerwanie związku z ich córką. Logicznie także wywodził organ a quo, że zasady doświadczenia życiowego wskazują, że ofiary rabunkowego napadu oskarżonych zostały wybrane ze względu na ich majątek, co jest istotne w kontekście dotychczasowego trybu życia oskarżonych (ich karalności nie tylko w związku z przedmiotową sprawą), gdyż są osobami sięgającymi „chętnie po cudze mienie przy każdej nadarzającej się sposobności. Jest to ich sposób na życie, zaś w ostatnich tygodniach przed usiłowaniem rozboju, zachowania przestępcze eskalowały i wskazywały na zupełny brak oporu czy hamulców przed popełnianiem przestępstw.” (k. 1916v). Apelacje pomijają także, że całe zdarzenie miało dynamiczny charakter, oskarżeni byli zamaskowani, a pokrzywdzeni M. i K. S. (1) nie widzieli początkowo rysów twarzy żadnego ze sprawców napadu i ze względu na swój charakter zdarzenie musiało ono wywołać silne zdenerwowanie, stres, a nawet strach pokrzywdzonych. Prawidłowe postrzeganie i zapamiętywanie w takich okolicznościach na ogół jest zaburzone, a to utrudnia późniejsze, zgodne z rzeczywistością, odtworzenie poszczególnych okoliczności. Wahania pokrzywdzonych były przy tym warunkowe, a nie kategoryczne. Sąd a quo nie oparł swoich ustaleń w tej konkretnej kwestii tylko na zeznaniach pokrzywdzonych, przyjmując za podstawę swojego ustalenia przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonych K. W. i A. J. (1), złożone w toku postępowania przygotowawczego. Brak jest podstaw do kwestionowania poprawności tego ustalenia. Wszak oskarżeni przyznali się do tego czynu i opisali go w pierwszych wyjaśnieniach składanych w postępowaniu przygotowawczym. Oskarżeni K. W. i A. J. (1) byli uprzednio wielokrotnie karani za przestępstwa, doskonale zatem znali swoje uprawnienia i konsekwencje złożenia wyjaśnień o określonej treści. Żadna z ujawnionych w tym postępowaniu okoliczności nie daje podstaw do powzięcia podejrzenia, by oskarżeni dokonali samooskarżenia, przyznając się do czynów których nie popełnili, lub też, że zostali zmuszeni do przyznania się do czynów niepopełnionych.

Nie chciał również obrońca K. W. i sam oskarżony dostrzec wcześniej, że odnośnie czynu przypisanego temuż oskarżonemu w pkt III zaskarżonego wyroku, a popełnionego bliżej nieustalonego dnia lutego 2014 r. na szkodę B. K. (1) - sąd meriti oparł ustalenia faktyczne na nie tylko wyjaśnieniach samego oskarżonego, ale przede wszystkim na wyjaśnieniach pozostałych współsprawców A. D. i M. J.. To prawda, że K. W. formalnie nie przyznał się do popełnienia tegoż czynu. Jednakże z wyjaśnień samego oskarżonego, jak i pozostałych współsprawców A. D. i M. J., wynikało też i to, że K. W. wskazał miejsce i przedmiot kradzieży, a następnie razem z pozostałymi sprawcami zawiózł koła do pasera (k. 1914v).

Podobnie obrońca oskarżonego A. J. (1), zarzucając w apelacji błędną ocenę i niewłaściwe przyjęcie, że oskarżony A. J. (1) dokonał w nocy z 25 na 26 lutego 2014r. kradzieży z wnętrza samochodu marki R. (...): radia samochodowego, dalmierza, dwóch ładowarek telefonicznych oraz dwóch uchwytów na telefon – pomimo, iż w aktach sprawy brak jest dowodu na zabór przez wskazanego innych przedmiotów niż radio samochodowe, nie dostrzega, że oskarżony ten

zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed sądem meriti przyznał się w całości do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, które polegało na tym, że w nocy z 25/26 lutego 2014 roku w Ś., z prywatnej posesji zabrał w celu przywłaszczenia pojazd ma-ki R. (...) o nr. rej. (...) i wartości ok. 30 000 zł, a następnie z jego wnętrza dokonał kradzieży radia samochodowego, dalmierza, dwóch ładowarek telefonicznych dwóch uchwytów na telefony komórkowe o łącznej wartości ok. 1400 zł, czym działał na szkodę W. B.. W tym kontekście obrońca oskarżonego pomija zupełnie, a co nie uszło uwadze sadu meriti, że wyjaśnienia oskarżonego A. J. (1), w tym zakresie korespondują z zeznaniami pokrzywdzonego W. B..

Sąd Apelacyjny w oparciu o analizę całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego nie znalazł także podstaw do powzięcia wątpliwości odnośnie poprawności ustaleń sądu a quo, w zakresie kwestionowania w apelacjach użycia niebezpiecznego narzędzia, w rozumieniu z art. 280 § 2 k.k., a więc że oskarżeni K. W., A. J. (1) i S. J. podczas napadu w dniu 26 lutego 2014 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu, usiłowali dokonać rozboju z użyciem niebezpiecznego przedmiotu – metalowego klucza oraz wzięli udział w pobiciu w ten sposób, że w celu dokonania zaboru mienia na szkodę M. i K. S. (1), weszli do budynku mieszkalnego wyżej wymienionych, uprzednio maskując twarz, po czym S. J. zaatakował K. S. (1), rozpylając w jego kierunku gaz pieprzowy, a K. W. uderzył go kilkakrotnie krzesłem, natomiast A. J. (1) zadał M. S. uderzenia metalowym kluczem w głowę, okolice klatki piersiowej, brzuch, oraz uderzył kluczem w głowę K. S. (1), w sposób zagrażający ich życiu, w wyniku czego M. S. (1) doznała rany tłuczonej głowy, stłuczenia przedramienia z obrzękiem i podbiegnięciem krwawym oraz ogólnych potłuczeń, skutkujących naruszeniem czynności jej ciała na okres poniżej 7 dni trwający, natomiast K. S. (1) doznał urazu głowy z raną cięto-tłuczoną czoła, złamaniem kości czołowej i oczodołu prawego, stłuczeniem płata czołowego prawego, urazu przedramienia prawego ze złamaniem trzonu kości łokciowej oraz ogólnych stłuczeń co naruszało czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7-miu trwający - jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na opór stawiany przez pokrzywdzonych i w obawie przed rozpoznaniem uciekli z ich domu. Świadczą o tym zeznania M. S. i K. S. (1), które znajdują potwierdzenie w dokumentacji medycznej dotyczącej pokrzywdzonych (k. 310 – 318) i opinią biegłego lekarza (k. 358), które Sąd Okręgowy uznał za w pełni wiarogodne. W tym wypadku metalowy klucz którym posługiwał się oskarżony A. J. (1) spełniał więc kryteria niebezpiecznego przedmiotu w rozumieniu art. 280 § 2 k.p.k. Odnosnie tej kwestii, ustalenia i ocena sądu a quo są bez wątpienia zasadne. Oskarżony A. J. (1) trzymając w ręku metalowy klucz zadał M. S. uderzenia tym kluczem w głowę, okolice klatki piersiowej, brzuch, oraz uderzył tym kluczem w głowę K. S. (1), w sposób zagrażający ich życiu, w wyniku czego M. S. (1) doznała rany tłuczonej głowy, stłuczenia przedramienia z obrzękiem i podbiegnięciem krwawym oraz ogólnych potłuczeń, skutkujących naruszeniem czynności jej ciała na okres poniżej 7 dni trwający, natomiast K. S. (1) doznał urazu głowy z raną cięto-tłuczoną czoła, złamaniem kości czołowej i oczodołu prawego, stłuczeniem płata czołowego prawego, urazu przedramienia prawego ze złamaniem trzonu kości łokciowej oraz ogólnych stłuczeń co naruszało czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7-miu trwający.

Obrońcy podjęli się pod każdym względem kontrowersyjnej próby wykazania, że oskarżony A. J. (1) nie posługiwał się niebezpiecznym przedmiotem, w rozumieniu art. 280 § 2 k.k. Nie sposób w tej sytuacji zaakceptować zaprezentowanej przez obrońców konstrukcji logicznej i oceny prawnej. Kwalifikowany typ rozboju (art. 280 § 2 k.k.) polega na działaniu z posłużeniem się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obeszładniającym, bądź działaniu w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu, a także dopuszczenie się rozboju wspólnie z osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem lub sposobem. Natomiast użyte w art. 280 § 2 sformułowanie „posługuje się”, jak słusznie zauważa sąd meriti, należy interpretować szerzej niż występujące w art. 159 k.k. określenie „używa”. Używaniem jest faktyczne nawet zastosowanie przedmiotu (np. zadanie nim ciosu), natomiast „posługiwaniem się” może być zarówno użycie, jak i straszenie przedmiotem (zademonstrowanie gotowości użycia broni, noża lub innego niebezpiecznego przedmiotu w celu pokonania oporu pokrzywdzonego; zob. wyrok: SN z 30.09.1975., VI KRN 33/75, OSNKW 1976/1/3; SN z 9.12.2002 r., II KKN 373/00, LEX nr 56921). Zresztą trafnie pojęcie „posługiwania się” i „niebezpiecznego przedmiotu” wyjaśnił także sąd meriti (k. 1919 – 1921), opierając się na utrwalonej judykaturze – a więc nie ma w tym miejscu potrzeby dokonywania głębszej analizy tego wyrażenia.

Skoro oskarżony A. J. (1) w toku postępowania karnego przyznał, że dokonując wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym K. W. i S. J. napadu na M. i K. S. (1) zabrał metalowy klucz (zaś oskarżony S. J. zabrał i użył gaz pieprzowy) i zadał M. S. uderzenia tym metalowym kluczem w głowę, okolice klatki piersiowej, brzuch, oraz uderzył tym kluczem w głowę K. S. (1), to nie ma wątpliwości, że oskarżeni wypełnili znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. Istotne jest również to, że wersja oskarżonego została potwierdzona przez pozostałych współsprawców rozboju: K. W. i S. J.. W związku z tym nie ma podstaw do podważania przyjętej przez Sąd Okręgowy kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym w pkt I zaskarżonego wyroku. Z punktu widzenia znamion art. 280 § 2 k.k. jest przy tym nieistotne „czy w chwili czynu sprawca jest zdecydowany na użycie niebezpiecznego przedmiotu, gdyż wystarczy, że sprawca się nim posługuje” (zob. wyrok SA w Katowicach z 10.11.2009., I Aka 317/09, LEX nr 553879). Dodatkowo trzeba podkreślić, że decydujące jest istnienie samej możliwości użycia niebezpiecznych dla życia i zdrowia cech tego przedmiotu. To zaś czy przedmiot ten zostanie użyty i w jaki sposób zostanie użyty, w ramach odpowiedzialności z art. 280 § 2 k.k., może jedynie wpływać na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu”. Zakres znaczeniowy pojęcia „posługuje się”, w rozumieniu art. 280 § 2 k.k., „jest szeroki, gdyż obejmuje wszelkie formy manipulowania nożem (bronią palną, niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym)” (zob. wyrok SA we Wrocławiu z 13.08.2013II AKA 219/13, LEX nr 1369274).

W świetle powyższego należy stwierdzić, że sąd meriti, wbrew stanowisku obrońców, był w pełni uprawniony do stwierdzenia, że oskarżeni K. W., A. J. (1) i S. J., brali udział wspólnie i w porozumieniu, w przygotowaniu i zorganizowaniu przestępstwa rozboju z użyciem niebezpiecznego przedmiotu – metalowego klucza, przypisanego im w pkt I zaskarżonego wyroku. Jednocześnie treść uzasadnienia apelacji dowodzi, że obrońcy całkowicie błędnie interpretują reguły odpowiedzialności karnej za współsprawstwo i nie rozumieją, że znamię współsprawstwa realizuje się nie przez wymóg, aby każdy ze współuczestników dokonał wszystkiego, co należy do znamion danego przestępstwa, gdyż decydujące jest to, czy współdziałający dążyli do tego samego celu wspólnymi siłami, w ramach wspólnego porozumienia. Ustalone w tej sprawie fakty, nie pozostawiają cienia wątpliwości co do współsprawstwa K. W., A. J. (1) i S. J., bowiem istotą współsprawstwa jest realizacja części znamion czynu zabronionego, jak również przyczynienie się do realizacji takiego czynu, w sensie wzajemnego dopełniania się zachowań poszczególnych sprawców. Zachowanie współsprawcy polega na tym, że działa on z zamiarem wspólnej realizacji znamion czynu, na wspólny rachunek, zgodnie z przyjętym podziałem ról. W świetle materiałów dowodowych sprawy, oczywistym jest, że K. W., A. J. (1) i S. J., zgodnie z podziałem ról brali udział w przygotowaniu i zorganizowaniu czynu opisanego w pkt I zaskarżonego wyroku. Jeszcze raz należy podnieść, że z istoty współsprawstwa wynika, że każdy ze współdziałających ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego, z co najmniej jedną jeszcze osobą przestępstwa, a więc także w tej jego części, w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane przez innego współdziałającego, przy czym każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność tak, jak gdyby sam wykonał czyn zabroniony (zob. np. postanowienie SN z 1.03.2005., III KK 249/04, OSNKW 2005/7-8/63; wyrok SA w Lublinie z 16.01.2013., II Aka 310/12, LEX nr 1280608).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego bez wątpienia ustalenia S. K., że każdy ze współoskarżonych miał świadomość użycia metalowego klucza podczas tego rozboju, są trafne i znajdują potwierdzenie w dowodach, logicznej ich analizie oraz zasadach doświadczenia życiowego i zawodowego doświadczenia sędziowskiego. W szczególności podkreślić przy tym trzeba, że żadna z ujawnionych okoliczności nie daje podstaw do wnioskowania o powstaniu u oskarżonego A. J. (1) zamiaru nagłego wykorzystania metalowego klucza podjętego poza świadomością pozostałych współsprawców: K. W. i S. J.. W związku z powyższym całkowicie chybione są zarzuty podnoszone w skargach apelacyjnych, jakoby ci spośród oskarżonych, którzy nie mieli w ręku klucza, nie wypełnili znamion przypisanego im przestępstwa rozboju kwalifikowanego. Niczego w tej ocenie nie zmienia fakt braku bezpośredniej realizacji czynności czasownikowych przez każdego ze sprawców (o czym była już mowa we wcześniejszych uwagach dotyczących istoty współsprawstwa) skoro istniała pomiędzy współsprawcami oczywista i bezpośrednia więź nie tylko psychiczna ale także fizyczna, to ich zachowania znacznie wykraczały poza pomocnictwo i słusznie zostały przez sąd meriti ocenione jako współsprawstwo (zob. post. SN z 1.03.2005., III KK 249/04, OSNKW 2005/7-8/63).

W konsekwencji, dokonana przez sąd meriti ocena prawna zachowania oskarżonych zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 1913v – 1924) jest trafna i prawidłowa, znajdując pełną akceptację ze strony organu ad quem. Jednocześnie ocena ta jest na tyle obszerna i wnikliwa, że nie ma potrzeby w tym miejscu ponownego jej przytaczania, a wystarczającym jest tylko do nich w pełni odwołać się. Jedynie jeszcze raz należy stwierdzić, iż Sąd Okręgowy w Krośnie prawidłowo uznał, że czynem opisanym w pkt 1 wyroku - oskarżeni wypełnili znamiona przypisanych im przestępstw.

Z tych samych względów nie ma mowy w realiach rozpoznawanej sprawy o podnoszonej przez obrońców K. W. i S. J. obrazie art. 410 k.p.k. W judykaturze nie budzi wątpliwości, że obraza tego przepisu zachodzi wówczas, gdy przy wyrokowaniu sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej oraz gdy opiera się na części materiału ujawnionego. Dokonanie natomiast oceny dowodów nie stanowi uchybienia dyspozycji art. 410 k.p.k. Sam natomiast fakt, że ustalenia faktyczne w danej sprawie mogą zostać poczynione jedynie w oparciu o dowody uznane za wiarygodne, a nie o te, które zostały uznane za niewiarygodne, co jest przecież rzeczą oczywistą, nie oznacza, że sąd orzekający dopuścił się obrazy przepisu art. 410 k.p.k. Powyższej normy nie można bowiem rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Nie stanowi więc naruszenia tego przepisu dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych (zob. wyrok SN z 21.2015., V KK 276/14, LEX nr 16223490). Orzekający w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy swoje rozstrzygnięcia oparł na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a obrońcy oskarżonych K. W. i S. J., poza wyartykułowaniem zarzutu naruszenia art. 410 k.p.k., nie wykazali w częściach motywacyjnych apelacji, by oceniając zebrany w sprawie materiał pominięto jakikolwiek dowód przeprowadzony na rozprawie, albo też poczyniono ustalenia na dowodzie, który nie został przeprowadzony i ujawniony na rozprawie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest także podstaw do podnoszenia przez wszystkie apelacje zarzutu naruszenia art. 424 k.p.k. Sąd meriti nie tylko bowiem wskazał jakie fakty uznał za udowodnione lub nie udowodnione i na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a także wyjaśnił podstawę prawną wyroku. Uczynił to ponadto w sposób, który całkowicie umożliwił dokonanie rzetelnej kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku. Zasygnalizować przykładowo trzeba, że wbrew sugestiom obrońców oskarżonych, nie ma także wątpliwości co do tego, iż pomiędzy zachowaniem oskarżonych K. W. i A. J. (1) w dniu 26 lutego 2014r., a obrażeniami spowodowanymi u M. i K. S. (1) istnieje związek przyczynowo – skutkowy, uzasadniający dodatkową kwalifikację z art. 157 § 1 i 2 k.k. Przypomnieć w tym miejscu należy, że S. J. zaatakował K. S. (1), rozpylając w jego kierunku gaz pieprzowy, a K. W. uderzył go kilkakrotnie krzesłem, natomiast A. J. (1) zadał M. S. uderzenia metalowym kluczem w głowę, okolice klatki piersiowej, brzuch, oraz uderzył kluczem w głowę K. S. (1), w sposób zagrażający ich życiu, w wyniku czego M. S. (1) doznała rany tłuczonej głowy, stłuczenia przedramienia z obrzękiem i podbiegnięciem krwawym oraz ogólnych potłuczeń, skutkujących naruszeniem czynności jej ciała na okres poniżej 7 dni trwający, natomiast K. S. (1) doznał urazu głowy z raną cięto-tłuczoną czoła, złamaniem kości czołowej i oczodołu prawego, stłuczeniem płata czołowego prawego, urazu przedramienia prawego ze złamaniem trzonu kości łokciowej oraz ogólnych stłuczeń co naruszało czynności narządów ciała na okres powyżej dni 7-miu trwający. Tak więc pomiędzy umyślnym zachowaniem oskarżonych K. W. i A. J. (1), a obrażeniami pokrzywdzonych istniał związek przyczynowy, co uzasadnia przyjęcie kwalifikacji z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Obrońcy oskarżonych na zakończenie każdej ze złożonych apelacji podnoszą zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności wnosząc o zastosowanie w odniesieniu do każdego z oskarżonych odmiennej (łagodniejszej) oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanych i czynów i zawinienia.

Sąd Apelacyjny nie podzielił tych wniosków obrońców, a dotyczących zarówno wymiaru wobec oskarżonych kar jednostkowych, jak i kar łącznych. Należy już na wstępie podkreślić, że podstawę do orzeczenia kary stanowi przestępstwo, zaś jej priorytetową miarą jest jego społeczna szkodliwość. Kara współmierna to taka, która stanowi zasłużoną dolegliwość dla sprawcy za naruszenie pozostających pod ochroną prawa dóbr, uwzględniająca rodzaj popełnionego przestępstwa i jego skutki, okoliczności jego popełnienia, podlegającą wartościowaniu ujemną

zawartość bezprawia popełnionego czynu, wreszcie osobowość sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste. Respektowanie w procesie sądowego wymiaru kary tych okoliczności daje gwarancję orzeczenia kary sprawiedliwej.

W pierwszej kolejności przypomnieć trzeba, że rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar - orzeczonych za przypisane przestępstwa, nie uwzględnia należycie stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania i celów zapobiegawczych oraz wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego (por. np.: wyrok SA we Wrocławiu z 30.05.2003., II AKa 136/03, OSA 2003/11/113, wyrok SA w Krakowie z 23.04.2003., II AKa 83/03, KZS 2003/5/39). W kontekście argumentacji przytoczonej w apelacjach należy zauważyć, że o wyborze środka karnego, który powinien być zastosowany w konkretnej sprawie, decydują w zasadzie dwie przesłanki: a) stopień społecznego niebezpieczeństwa konkretnego czynu, b) warunki i właściwości osobiste sprawcy, znajdujące zazwyczaj swoje odzwierciedlenie w sposobie jego życia przed popełnieniem lub w zachowaniu się po popełnieniu przestępstwa. Chociaż przesłanki, o których mowa, nie wyczerpują zasad, którymi sąd orzekający powinien się kierować przy wyborze odpowiedniego rodzaju i intensywności środka karnego, wszelako mają one zasadniczego znaczenie, a właściwa ich ocena wydatnie ułatwia zastosowanie takiego środka karnego, który będzie czynił zadość postulatowi sprawiedliwości społecznej oraz wymaganiom aktualnej polityki kryminalnej. Przeciwnie - ogólnie rzecz ujmując - kodeks karny w konsekwencji rozwarstwienia przestępstwa różnicuje kary i środki karne oraz ich intensywność w zależności od tego: a) jaka jest zawartość kryminalna konkretnego przestępstwa, b) czy sprawca czynu przestępnego jest człowiekiem, który naruszył już w przeszłości normy prawa karnego, czy też jest to człowiek, u którego kolizja z prawem karnym ma charakter odosobniony i epizodyczny w jego dotychczasowym uczciwym życiu. Chodzi tu również o to, że brak (poza granicami wskazanymi w danej normie sankcjonującej) zobiektywizowanych kryteriów pozwalających nie tylko określić stopień społecznego niebezpieczeństwa konkretnego czynu, lecz także "przeliczyć" ustalony stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu na współmierny do niego wymiar kary pod względem jego rodzaju i wysokości. Trudności te łączą się ponadto z tym bezspornym faktem, że brak również zobiektywizowanych kryteriów, pozwalających określić, w jakim stopniu współmierną do zawartości kryminalnej konkretnego czynu karę należy zmodyfikować, mając na względzie cele, jakie ma do spełnienia w zakresie społecznego oraz indywidualnego oddziaływania.

Oceniając w aspekcie przedstawionych uwag wysokość orzeczonych wobec oskarżonych przez sąd I instancji kar pozbawienia wolności, dojdź należało do wniosku, że odpowiadają one w pełni dyrektywom ich wymiaru określonym w art. 53 § 1 i 2 k.k. Spełniają bowiem cele w zakresie społecznego oddziaływania, co znajduje przekonujące udokumentowanie prawnofaktyczne w argumentacji, przytoczonej na ten temat w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku, jak choćby słuszna konstatacja sadu meriti, że oskarżeni wielością popełnionych przestępstw, drastycznym sposobem działania i postawą prezentowaną w toku postępowania karnego, wykazują pogardę dla społecznego systemu wartości uznawanych w Polsce. Orzeczone wobec oskarżonych instrumenty reakcji karnej spełniają także cele kary, w zakresie celów zapobiegawczych oraz wychowawczych (indywidualnego oddziaływania), jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego (por. cyt. wyżej wyrok SA we Wrocławiu z 30.05.2003., II AKa 136/03, OSA 2003/11/113 i wyrok SA w Krakowie z 23.04.2003., II AKa 83/03, KZS 2003/5/39). Rzecz także w tym, że oskarżeni przyznali się częściowo do popełnienia zarzucanych przestępstw (w tym do spowodowania obrażeń małżonków M. i K. S. (1) w dniu 26 lutego 2014 r.), a przed sądem mriti okazali w związku z tym skruchę. Tych okoliczności nie pominął także sąd meriti, oceniając społeczną szkodliwość czynów przypisanych oskarżonym, i to zarówno w kontekście rodzaju, jak i wysokości wymierzonych im kar oraz środków karnych.

Sąd I instancji ferując rozstrzygnięcia o karze sprostał więc wymaganiom wynikającym z treści art. 53 k.k. i kształtując wymiar reakcji karnej na popełnione przez oskarżonych przestępstwa, nie przekroczył ram dolegliwości niezbędnej, wystarczającej dla realizacji celów wychowawczych i zapobiegawczych, jakie powinny osiągnąć w stosunku do sprawców przedmiotowych przestępstw. Należy jeszcze raz podkreślić, że okoliczności przedmiotowe przypisanych oskarżonym przestępstw kształtują je, jako społecznie szkodliwe w stopniu wysokim, wskazującym na postępujący proces demoralizacji sprawców. Fakt, że przypisany oskarżonym czyn popełniony na szkodę małżonków M. i K. S. (1) w dniu 26 lutego 2014 r., zakończył się w fazie usiłowania, że nie doszło do powstania szkody w postaci zaboru

mienia, zaś oczekiwania sprawców, co do tej szkody o charakterze materialnym mogły być niewielkie, bo oskarżeni nie wiedzieli czy i jakie pieniądze lub kosztowności pokrzywdzeni posiadają w sejfie, nie może mieć zasadniczego znaczenia, zwłaszcza w kontekście przyczyn odstąpienia od pełnej realizacji zaplanowanego działania.

W konsekwencji, brak jest podstaw, by ingerować w rozmiar orzeczonych przez sąd merit kar pozbawienia wolności za poszczególne czyny, jak też

w wymiar kar łącznych, jak też by formułować pozytywną prognozę kryminologiczną względem oskarżonych, czego oczekują skarżący. Przede wszystkim zauważyć wypada, że obrońcy zbyt dużą wagę przywiązują do postawy oskarżonych, to jest ich przyznania się do winy, w zakresie przypisanych im przestępstw kradzieży i napaści na małżonków M.

i K. S. (1) w dniu 26 lutego 2014 r. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowodzi, że ta okoliczność nie umknęła uwadze Sądu

I instancji, wyeksponował on jednak (słusznie) szereg okoliczności przemawiających zdecydowanie na niekorzyść oskarżonych (np. demoralizacja, niepoprawność, obrażenia pokrzywdzonych M. i K. S., czy brutalny sposób działania), które, z uwagi na swój wymiar, sprzeciwiają się możliwości poddania ich próbie w warunkach wolnościowych. Stanowisko to należy w pełni zaaprobować, co czyni ingerencję w wymiar orzeczonej wobec oskarżonych kar niemożliwą, gdyż rozmiar zastosowanej przez Sąd I instancji represji karnej jest adekwatny, sprawiedliwy, współmierny.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, co pominięto w apelacjach, że naruszenie obowiązujących norm prawnych w przypadku oskarżonych nie było jednorazowym epizodem, który w ocenie ich postaw, w kontekście składanych deklaracji, mógłby nie mieć szczególnego znaczenia. Oskarżeni byli już wielokrotnie karani, co oznacza, że składają bezpodstawne deklaracje, a ich skrucha nie jest autentyczna, a obliczona jedynie na potrzeby toczącego się postępowania karnego.

W tym stanie rzeczy, jak również wobec braku uchybień o jakich mowa w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie orzekł, jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu za postępowanie odwoławcze uzasadnia przepis art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223, z późniejszymi zmianami).